

Luk VANMAERCKE

Hoofdredacteur KERK & leven

Wijnmens, foodie, reiziger, bergmens, vader, echtgenoot, catechist, christen, hoofdredacteur KERK & leven. Zo omschrijft Luk VANMAERCKE zichzelf op Twitter. Wat staat er op één? „Zo werkt het niet. Voor mij telt de som van de dingen. Als je lijstjes moet maken, ‘dit op 1, dat op 2’, ben je volgens mij uit balans.”

‘Christenen hoeven zich niet te schamen voor hun identiteit’

Jan COLLA

Na 23 jaar in de politiek, onder meer als woordvoerder en communicatieadviseur voor CVP en CD&V, ruilt Luk VANMAERCKE de Europese Commissie voor de redactie van KERK & leven. „De meesten kennen me als rationeel, maar deze keuze was zeker even intuïtief. Misschien neem je de belangrijkste beslissingen in je leven wel op intuïtie. Als er iets is dat me evenzeer boeit als politiek, is het wel Kerk en religie.”

– Waar start uw levensverhaal?

Ik ben geboren in Oudenaarde en samen met twee zussen opgegroeid in Moregem, een kerkdorp van Wortegem-Petegem. Mijn ouders zijn allebei aardrijkskundigen: vader gaf les in het middelbaar, moeder was onderzoekster aan de KU Leuven. Van mijn zevende tot mijn achttiende was ik misdienaar, tot ik een kop groter was dan de pastoor en mijn kleed nog net onder mijn knieën kwam. Toen ik een jaar of veertien was, wilde ik stoppen, maar de pastoor weigerde mijn ontslag: ik was de enige die graag de vroegmis deed, om halfacht. Zo had ik nog een lange zondag, om te tennissen met vrienden.

– Wie waren uw jeugdhelden?

Dat was een bont allegaartje. Ik keek op naar tennissers als McEnroe en Connors. Voorts verslond ik strips van toonaangevende tekenaars die bij het grote publiek niet altijd bekend zijn, zoals Hugo Pratt en Jacques Tardi, de vernieuwers van die tijd. Zelf tekende ik ook graag en veel. Ik was hoofdredacteur van de schoolkrant, en die stond vol met mijn cartoons. Een derde held leerde ik kennen toen ik een bibliografie van Don Bosco in stripvorm kreeg. Hij belichaamt voor mij de perfecte mix tussen theorie en praktijk: een rotsvast geloof waar hij ook iets mee deed. Zijn roeping lag bij de verschoppelingen van de samenleving, boefjes van wie niks goeds kon komen als hij ze niet van de straat plukte. Hij vulde geloof sterk in als vertrouwen en hoop. Als hij in de miserie zat, kon hij op een rustgevende manier zeggen: het komt goed. Tegelijk had hij de drang om bergen te verzetten. Dat soort geloof vind ik boeiend.

– Waarvan droomde u op uw achttiende?

Van journalistiek. Ik wou toch al iets creatiefs doen, schrijven of tekenen. Van thuis uit kreeg ik ook de politiek mee. Zowel

„Mijn wijnhandel houdt me in balans”, zegt Luk Vanmaercke. © Mine Dalemans

mijn grootvader als mijn moeder waren politiek actief. Op een bepaald moment wilde ik Germaanse filologie gaan studeren, maar mijn moeder raadde me politieke wetenschappen aan. Zo belandde ik in de politiek, zonder de ambitie om zelf een mandaat op te nemen. Ik werkte graag achter de schermen. Ik ga zeker niet verbitterd weg uit de politiek, verre van.

„Don Bosco belichaamt de perfecte mix tussen theorie en praktijk”

– U geeft al jaren vormselcatechese. Welke vol-doening vindt u daarin?

Ik tracht jongeren in onze parochie Vlierbeek, in Kessel-Lo, in het voetspoor van Jezus te laten wandelen. Vanuit de verhalen ga ik naar hun leefwereld. Wat kunnen ze daarmee aanvangen? Ik wil hen ook kritisch leren nadenken, niet zomaar meedrijven in een samenleving die soms meer commercieel dan spiritueel lijkt. Ik probeer ze ‘uit hun kot te lokken’ en als dat lukt, laat ik ze zelf een ontdekkingsreis maken. Kinderen denken soms verrassend

matuur over geloof, met de voeten op de grond. Ze stoten door naar de kern. Dat sluit mooi aan bij wat je bij paus Franciscus ziet. De manier waarop hij getuigt, doet me denken aan hoe kinderen bezig zijn met geloof: alle ballast wordt eraf geschud.

– Volgen uw eigen kinderen ook die weg?

Mijn dochter Marjolein is vijftien, mijn zoon Sander zeventien. Toen ze kleiner waren, schoven ze graag aan bij het catechese-groepje, aan tafel in onze living. Zo kregen ze veel mee. Na hun vormsel kwamen ze in een leeftijdsfase waarin het niet meer cool is om te geloven en al zeker niet om daarmee naar buiten te komen. Dat respecteert ik, dat is de Don Bosco in mij: geef alle dingen hun tijd, dat komt wel goed. Door nu voor KERK & leven te werken, komt het geloof vanzelf weer dichterbij in hun buurt. Aanvankelijk schrokken ze daarvan. Voor hen was mijn vorige job op het eerste gezicht prestigieuzer, tussen die ministers. Daar kijken jonge mensen vaak meer naar op dan naar de Kerk.

– U bent actief op sociale media. Waarom twittert u nauwelijks over geloof?

Toen ik in 2009 begon te twitteren, wilde ik een duidelijk thema kiezen en dat werd:

„Waar vind ik een goede fles wijn? Waar kan ik lekker eten? Wat is een toffe vakantiestreek?” De goede dingen des levens. Maar je hebt een punt. Op het moment dat ik ‘christen’ op mijn profiel zette, voelde ik: dat doe je niet zo makkelijk, zeggen: „Dit ben ik.” Sinds geloven niet meer de norm is, is er helaas een zekere identiteitsschaamte bij christenen. We trekken ons meer terug onder elkaar en getuigen minder. Het is geen toeval dat mijn eerste voorstel op een redactievergadering het dossier van deze week is, over invloedrijke christenen in de sociale media. Dat thema boeit me.

– U heeft nog een bijberoep als wijnverkoper. Waar haalt u de tijd daarvoor?

Mijn vrouw Evelyne en ik hebben in de kelder een kleine wijnhandel. Dat is een uit de hand gelopen hobby. In mijn vorige job zag ik dat mensen die alleen maar met politiek bezig zijn, uit balans geraken. Voor mij was het belangrijk om naast mijn politieke leven andere dingen te hebben. Mijn gezin is daar heel belangrijk in, mijn geloof ook. De uren dat ik met die wijnhandel bezig ben, kosten me geen energie, ze brengen energie op. Zoals sommigen graag in hun tuin werken, zo heb ik mijn wijnkelder. Die houdt me in balans.